

ORAAKKELIT JA MYSTERIOT

Pekka Ervastian esitelmä 20.1.1929

Kosmillisen Kristuksen laskeutuminen tasolta tasolle yhä lähemmäksi meidän maapalloamme, meidän maapallomme ihmiskunnan tajuntaan sekä etenkin, miten tämä Kosmillinen Kristus vaikuttaa ihmiskunnan elämään ja oloihin täällä maan päällä, se käy meille selvemmäksi, kun hankimme itsellemme pienen historiallisen katsauksen muinaisiin aikoihin, kolmannen juurirodun aikoihin. Viime kerralla koetimme kääntää huomiomme vanhoihin lemuralaisiin aikoihin, kolmannen juurirodun aikoihin ja mainitsimme, että se mitä ihmiskunnan kehityshistoriasta tulee näkyviin kolmannen juurirodun aikana, oli yhteydessä sen kanssa, että Kosmillinen Kristus oli silloin tullut, niinkuin sanomme, aurinkotasolle ja sieltä Kosmillinen Kristus laskeutui planeettatasolle, planeettamaailmaan, meidän aurinkokuntamme planeettamaailmaan meidän maapalloamme varten, ja tämä lankeaa yhteyteen Atlantis-maan historian kanssa, neljännen juurirodun kanssa. Miten ihmiskunta tässä neljännessä juurirodussa kehittyi, se oli tekemisissä Kosmillisen Kristuksen laskeutumisen kanssa tähtimaailmaan. Siihen viittasimme, kun sanoimme viime kerralla, että kosmillinen Kristus inkarnoitui tähtimaailmoissa ja sieltä vaikuttaa meidän ihmiskuntaamme päin astraalis-mentaalisisessa tajunnassa. Ja silloin myöskin mainitsimme, että tätä Kosmillista Kristusta, näin suuria kosmillisia voimia, palvotaan täällä maan päällä niiden jumalien muodossa, joista puhutaan kaikissa vanhan ajan mytologioissa, tarustoissa, kuten esim. kreikkalaisissa tarustoissa käytetään nimiä Apollon, Mars, Jupiter jne. ja suomalaisessa puhutaan Väinämöisestä ja Lemminkäisestä. Ne kaikki olivat todellisia jumalallisia olentoja, jotka eivät ainoastaan eläneet toisissa tähdissä, planeetoissa, vaan myöskin esiintyivät joskus täällä maan päällä ihmisten kesken korkeina ja viisaina jumalolentoina,

kuninkaina, opettajina jne. Se oli jumalien tilapäistä sekaantumista ihmiskunnan elämään, sillä kun he eivät enää itse olleet fyysillisesti täällä, he esiintyivät hetkeksi harharuumiissa maan päällä. Ja kun nuo jumalolennot eivät enää näkyvinä esiintyneet, niin heidän muistonsa säilyi ja heitä palvottiin muinaisissa uskonnoissa ja pyhissä mysteeriöissä, temppeleissä ja oraakkeleissa. Ja on tärkeää, että saamme oikean kuvan Atlanstis-rodun ihmiskunnasta ja sen ihmiskunnan psykologiasta, jotta meille selviäsi Kosmillisen Kristuksen työ ja vaikutus. Siksi koetan sitä lyhyin piirtein kuvata.

Niinkuin muistamme, niin muinainen Atlantis oli siellä, missä nykyisen Atlantin meren aallot lainehtivat. Ja tämä manner, joka oli useampia miljoonia vuosia, näki suuremman näytelmän, josta kaikissa tarustoissa kerrotaan, suuren sodan valkoisten ja mustien välillä, surunäytelmän, jossa koko manner hukutettiin mereen. Jotka Atlantiksella elivät, olivat paljon aineellisempia kuin lemuralaiset; lemuralainen rotu alkoi vasta loppupuolella saada, niinkuin sanotaan, nahkavaatteet fyysillisen ruumiin tässä merkityksessä. Sitä ennen he olivat enemmän eetterisiä. Ja tämä fyysillisen ruumiin saaminen oli yhteydessä sukupuolisuuden kanssa. Atlantiksen ihmiskunta oli suuressa määrin samanlainen kuin meidän nykyinen ihmiskuntamme, paljon kookkaampia vain, mutta olivat aivan fyysillisessä ruumiissa ja, niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan, vielä karkeammassa fyysillisessä ruumiissa kuin nyt. Meidän aivomme ovat Atlantiksen ajoilta jo vähän pehmenneet, niinkuin Madame Blavatsky leikillisesti sanoo Salaisessa Opissa. Tämä ihmiskunta, joka oli karkeammassa fyysillisessä ruumiissa, ei suinkaan Atlantiksen alkuaikoina ollut niin kiinni fyysillisessä ruumiissa kuin me nykyään, vaan kuten kaikki muistatte, mitä olette lukeneet, ihmiset Atlantiksen aikoina aivan loppupuolelle saakka olivat toisenlaisia kuin nykyajan ihmiset, sentähden, että heillä oli astraaliset aistit, heidän astraaliruumiinsa oli siksi voimakas verrattuna fyysilliseen, heidän kaikista voimakkain prinssiippinsä,

että sillä oli omat aistinsa, semmoiset, jotka mekin vielä saamme takaisin ja jotka silloin ovat sängen toisenlaiset kehittyneempiä ja alttiimpia palvelemaan ihmisen henkistä tosi kehitystä. Mutta jos ihmiset nyt väärällä tavalla koettavat herättää uudestaan ne aistit, silloin ne tulevat jokseenkin samanlaisia, kuin ennen Atlantiksella, ja silloin me nimitämme sitä mediumistiseksi selvänäköisyydeksi. Silloin olivat ihmiset semmoisia, että he tunsivat näkivät ja kuuluivat astraalimaailmaa samalla tavalla kuin tätä fyysillistä. Ja tämä fyysillinen maailma ei ollut yhtä selvä heidän silmilleen, kuin se on nykyään meidän silmillemme, se oli koko lailla heille hämärä silloin, ja ihmiset olivat kuin kahden maailman välillä, heidän tajuntansa käsitti kaksi maailmaa, toinen oli fyysisesti näkymätön, toinen fyysillinen. Tämä fyysillinen maailma oli koko lailla hämärä ensin, ja Atlantis-rodun fysiologiseen kehitykseen kuului oppia näkemään tätä fyysillistä maailmaa. Lemuralaiset olivat sellaisia selvänäköisiä, että näkivät henkimaailmaan ja seurustelivat henkiolentojen kanssa, luonnonhenkien ja haltioiden kanssa, mutta heidän silmänsä oppivat yhä enemmän kääntymään tähän ulkonaiseen maailmaan, näkemään sen suuria petoeläimiä ja taistelemaan niitä vastaan. Kolmannen juurirodun loppupuolella tämä fyysillinen näkö alkoi kehittyä enemmän ja enemmän, niin että Atlantis-ajan loppupuolella fyysillinen näkemiskyky oli jokseenkin semmoinen kuin nykyään meillä. Tietysti me olemme tieteellisesti kehittäneet sitä monessa suhteessa, mutta suurin piirtein se oli tämmöinen Atlantis-ajan loppupuolella.

Mutta juuri tuo seikka, että ihmiset olivat astraalisesti tietoisia samalla, kun he olivat enemmän ja enemmän fyysisesti tietoisia, se teki, että noissa ihmisissä saattoi heidän luonnollinen kehityksensä itsestään kulkea toiseen tai toiseen suuntaan. Toiset atlantilaiset kehittivät enemmän tuota sisäistä, astraalista näköä, ja muutamissa heidän mysteriokouluissaan opetettiin erikoisesti astraalista kehitystä, opetettiin, että ihmisen piti oppia tulemaan toimeen tuossa astraalisessa, sielullisessa maailmassa. Taas toiset

atlantilaiset olivat luonnostaan taipuvaisia tähän ulkoiseen, katsomaan tätä ulkonaista maailmaa, ja oli mysteeriokouluja, jotka kehittivät sitä puolta ihmisessä. On huomattava, että Atlantis-maalla oli tällaisia suoranaisia koululaitoksia ihmisten kehitystä varten. Lemurialla ei ollut mitään varsinaisia kouluja, siellä oli paradiisi teknillisessä merkityksessä, puutarha, vieras maa, johon ihmiset saattoivat nousta ja se oli mentaalitasolla, mutta se ei ollut mikään koulu. Tässä Atlantiksella me heti näemme temppeleitä, kouluja mysteeriöitä. Kaikista korkein oli koulu, mysteeriö, temppeli, joka oli pyhitetty auringolle, toisin sanoen Kosmilliselle Kristukselle. Se oli se koulu, jossa kaikista kiinteämmin, selväpiirteisemmin pyrittiin Kosmillisen Kristuksen yhteyteen juuri kaikki käsittävänä hengen voimana. Ja sitä kuvattiin auringolla, tuo aurinkojumala oli aurinkotason kaikkien puolien symboli. Me voisimme sanoa häntä myöhemmällä nimellä Väinämöiseksi ja Apolloniksi. Tämä Väinämöinen, Apollon, oli korkeimman, puhtaimman koulun opettaja ja Jumala. Mutta sitten oli toisia temppeleitä, kouluja ja mysteeriöitä, joissa palvottiin Kosmillista Kristusta noissa planeettailmennyksissä, inkarnaationeissa. Joku temppelioraakkeli oli pyhitetyt Marsille, Venukselle, Jupiterille, Kuulle, Merkuriukselle, Saturnukselle, Vulkanukselle jne. Atlantiksella oli erilaisia kouluja, joissa silloin yhdysside korkeamman maailman kanssa kulki tuon Kosmillisen Kristuksen inkarnaationin luo, jota edusti määrätty planeetta ja joka myös tapahtui jossakin määrättyssä planeetassa. Ja me voimme ymmärtää, että jos tuo aurinkotemppeli mysteeriöissä ja kouluissa pysyi puhtaana, niin taas nämä toiset temppelit, joissa palvottiin vaan jotain määrättyä puolta Kristus-voimista, olivat alttiimmat degeneroitumaan, menemään taaksepäin ja saastumaan. Nythän tiedämme, että Atlantiksella oli tuo mustan magian näytelmä, ja se hyvin paljon johtui siitä, että noissa eri temppeleissä palvottiin eri puolia Kosmillisesta Kristuksesta, semmoisia planeettavoimia, että kun niihin yksin kohdisti huomionsa, otti se liian suuren sijan ja teki ihmiselle

mahdottomaksi kehittää toisia puolia itsessään. Ja silloin siis ne ihmiset, jotka saivat tämmöistä sisäistä, okkultista, uskonnollista kasvatusta, olivat alttiit monenlaisille kiusauksille, ja ne olennot, jotka olivat omiansa erikoisesti kiusaamaan ihmisiä mustaan magiaan, Saturnus-olennot, saivat valtaa ihmisten yli sillä tavalla, että he aina kun painoivat ihmisissä niitä nappuloita, jotka olivat liian voimakkaat. Ja sillä tavalla mekin tavalliset ihmiset, jotka emme muuten olisi langenneet mustaan magiaan, jouduimme siihen. Tämä asia selviää myöhemmin paremmin.

Huomattava seikka Atlantiksella olivat nuo suuret kansainvaellukset. Muistakaamme, että sieltä päin missä nyt on Atlantin meri, tapahtui suuria kansainvaelluksia Eurooppaan ja Aasiaan. Se ei estä, että myöhemmin on tapahtunut vaelluksia idästä päin Eurooppaan. Melkein kaikki Aasian väestöstä ovat selviä atlantilaisia rotuja, kuten mongolilaiset ja kiinalaiset. Kun sanotaan, että suomalaiset kuuluvat mongolilaisiin, ei se pidä ainakaan enää paikkaansa: suomalaisissa on voinut olla mongolilaista verta alussa, mutta sekin on epäilyttävä asia, meissä on siksi paljon viidennen rodun ainesta, että voimme sanoa kuuluvamme puhtaasti aarialaiseen rotuun. Mutta semmoisessa ajatuksessa voi olla perää, että kuin tapahtuivat nuo vaellukset Atlantiksella, niin semmoinen vaellus, joka kulki Euroopan läpi, jätti aina joukkoja jälkeensä, niin että niistä joukoista voivat olla alkuperäiset suomalaiset, joihin myöhemmin sekoittui Aasiasta tulleita kansoja. Alkuperäinen suomalainen heimo on hyvin vanha täällä Euroopassa, sillä niinkuin tiedämme, ovat meidän historialliset tutkijamme menneet monta tuhatta vuotta taaksepäin ajassa ja löytäneet tätä suomalaista sukua Venäjällä. Siinä on varmasti ollut aikaisemmin lännestä tullutta joukkoa, Atlantikselta tullutta ja myöhemmin idästä päin tullutta.

Nyt kun näitä kansainvaelluksia ajattelee ja katselee, niin silloin voi tehdä sen huomion, että yleensä ne kansat, jotka tulivat tänne pohjoiseen päin, eivät siis menneet Afrikan halki, vaan kulkivat Euroopan läpi Skandinavian maihin, ne Atlantiksen

ihmiset olivat enemmän sitä lajia, jossa silmä luonnostaan kääntyi tähän ulkoiseen, fyysilliseen maailmaan. Ja taas, kun katselemme niitä ihmisiä, jotka vaelsivat etelään päin, Afrikan kautta Aasiaan päin, niin huomaamme, että ne taas olivat enemmän sisäänpäin kääntyneitä, semmoisia ihmisiä, joiden silmä oli kiinni astraalisissa asioissa. Sentähden näemme, että ne ihmiset, jotka olivat täällä Pohjois-Euroopassa, olivat enemmän innostuneita tähän näkyväiseen, fyysilliseen maailmaan ja heidän unielämänsä ei ollut niin astraalisesti kiintoisia, he eivät nukkuessaan olleet innostuneita astraalimaailmaan ja sen asioihin, vaan mieluummin, mikäli se oli heille mahdollista, vetivät muistoa tästä fyysillisestä maailmasta ja näkivät unia, jotka muistuttivat tätä elämää. Tietysti, mitä kauemmaksi menemme taaksepäin, huomaamme, että heidän huomionsa itsestään kääntyi astraalisiin asioihin, mutta he olivat enemmän innostuneita fyysillisiin asioihin, jota vastoin etelästä päin olevat olivat enemmän innostuneet sisäisiin asioihin, joten heidän unielämänsä oli rikkaampi. Sentähden näemme myös selvän eron heidän jumalkäsityksissään, jumalanpalvelusmuodoissaan ja mysteerioissaan ja ennen kaikkea heidän sisässään, okkultisessa kasvatuksessaan, jota heille koetettiin antaa ja jota he koettivat itse harjoittaa. Niitä, jotka olivat pohjoispuolella ja joiden silmä oli kääntynyt fyysilliseen maailmaan, opetettiin huomaamaan, kuinka tässä fyysillisessä maailmassa on itse asiassa henkimaailma sisällä. Ei heitä varsinaisesti opetettu sulkemaan silmiään astraalimaailmaan, vaan heitä opetettiin näkemään, että tuon sisäisen silmän ei tarvinnut katsella toisen maailman asioita, vaan heitä opetettiin katsomaan tämän fyysillisen maailman läpi ja huomaamaan tämän näkyväisen maailman sielua. Heille opetettiin, jos niin voisimme sanoa, että jumalat ovat etsittävä tämän fyysillisen maailman takaa. Heidän piti oppia näkemään vähän kuin ulos itsestään, tai he eivät kohdistaneet huomiota omaan persoonaansa, vaan ympäröivän maailmaan. Heille sanottiin: „Oppikaa näkemään tämä fyysillinen maailma ja huomataks, mitä

siinä on sielullista.” Ja ne taas, jotka olivat toisenlaisia ihmisiä, saivat oppia, että kun he kääntävät huomionsa sisäänpäin, itseensä, silloin he voivat päästä jumalien yhteyteen, löytää sitä, mitä ihmiset etsivät, silloin he voivat nähdä mitä todella on henkimaailman takana. Ja tämä oli erittäin tärkeä opetus meille ihmisille, että kun he kohdistuivat itseensä, niinkuin heidän halunsa oli, omaan sielunelämänsä, niin he huomasivat, että se oli hyvin rikasta, että siinä oli kaikenlaisia ihmeellisiä voimia, ihmeellisiä demooneja, pahoja henkiä, jotka olivat heissä ja ahdistivat heitä. Ja heidän täytyi siis oppia puhdistamaan itseään, hankkimaan itselleen moraalista selkärankaa, jotta he voisivat käskää näitä demooneja poistumaan, että he pääsisivät näkemään oikeita jumalia.

Tämä kaikki kuuluu tietysti meille nykyajan ihmisille hyvin oudolta, emme tunne sukulaisuutta näiden olentojen kanssa, mutta muistakaamme, että he ovat meitä itseämme. Meillä on tänä päivänä samat asiat jäljellä, vaikka eivät samassa muodossa kuin silloin. Me puhumme tänä päivänä siitä, että jollakin ihmisellä on kovat sieluntuskat, aivot raatelevat, ja me ajattelemme, että se on subjektiivista raatelua ihmisen sisällä, eikä ihminen pääse rauhaan, ennen kuin hän voittaa itsensä ja saavuttaa omantunnon rauhan. Niin puhumme nykyaikana. Ja me olemme aivan toisenlaisessa asemassa kuin Atlantiksen ihmiset, jotka vaelsivat etelän kautta, me emme näe, mitä meissä tapahtuu, vaan me ainoastaan tunnemme ruumiissamme, mutta atlantilainen ihminen näki, kuinka oli julmia olentoja, pahoja henkiä, jotka olivat häntä raatelemassa, syömässä, oli kuin kotka olisi syönyt hänen maksaansa, ja sitten vasta, kun hän voitti ne, hän saavutti rauhan. Kun ihminen tuon kaiken omilla silmillään näki, oli luonnollista, että okkultinen kasvatus kävi siihen suuntaan, että hänen täytyi tulla moraaliseksi, silloin me ihmiskuntana vain noudatimme kaikkia sielullisia, sisäisiä vaistoja ilman mitään varsinaista käsitystä siveellisyydestä, sitä opetettiin meille, mutta meillä ei ollut se itsessään valmiina. Nyt meillä jokaisella on

omatunto ja aineellinen vaisto, joka puhuu meille. Se on tulos tästä pitkästä seikkailusta muinaisina aikoina. Taas, kun ajattelemme noita pohjoisia ihmisiä, jotka olivat enemmän innostuneita tähän ulkonaiseen, me huomaamme, että löydämme tänä päivänä itsessämme sitä samaa, vaikka se esiintyy objektiivisessa, realistisessa itsessämme sitä samaa, kuten silloin. Nythän on sillä tavalla, että tämä näkyväinen maailma, elämä, on se, jota täytyy elää. Kaikki nuoret ihmiset tahtovat tietää, mikä elämä on, he tahtovat tietää, millä tavalla eletään maan päällä, miten paljon hyvää ja pahaa täällä on, mitä tämä silmälle näkyväinen elämä on. Jos tahdon oppia sitä tuntemaan ja toisten ihmisten elämää, niin tahdon myöskin antautua itse siihen seikkailuun. Ainoastaan hyvin harva ihminen ajattelee seuraavalla tavalla: elämä ei tietysti voi olla tämä ulkoinen ilmiö, se ei ole sitä, mitä eletään tässä nykyisessä maailmassa, elämän täytyy olla itsessään salaisuus, joka on kaiken takana, kaikkien paheitten ja hyvyyksien takana. Jos tahdon oppia elämää tuntemaan, täytyy minun etsiä sitä elämää, joka on kaikkien ilmiöiden takana, joka suinkaan ei uppoudu kaikkiin paheisiin eikä tyhjenny hyveisiin, vaan joka on salaisuutena kaiken takana. Näin voi joku filosofisempi ihminen ajatella. Ja nyt me ymmärrämme silloin, että me kehityimme juuri Atlantiksella niin, että ajatus vähän alkoi kehittyä ja aloimme silmäillä katsella tätä ulkoista maailmaa, ja silloin koko ulkonainen maailma kaikuu meille: „Tänne päin, tätä sinun täytyy oppia tuntemaan.” Se oli aivan välttämätöntä, muuten meidän aistimme eivät olisi saavuttaneet tasapainoa. Ja samalla opetettiin mysteerioissa – ja se oli vaikeampaa opetusta –: „Jos sinä tahdot oppia jumalia tuntemaan, et saa antaa fyysillisten ilmiöiden sokaista itseäsi. Koeta nähdä, mikä on elämä, todellisuus, ilmiöiden takana.” Itse asiassa me olemme tänä päivänä samassa kohdassa, samojen probleemien edessä kuin silloin, vaikka kaikki on muuttanut muotoansa.

Nyt me voimme, käyttämällä tuttua nimitystä historialliselta ajalta sanoa, että pohjalaiset ihmiset, jotka tahtoivat oppia ulkonaista maailmaa tuntemaan, olivat enemmän apollonisia, aurinkojumalan inspiraationin alaisia, ja toiset joiden silmä tahtoi kääntyä sisäiseen maailmaan, enemmän dionysosmaisista. Siis Väinämöinen hallitsi enemmän pohjoisessa ja Lemminkäinen etelässä. Tämä nimitys Dionysos on koko lailla kiintoisa, sillä se on itse asiassa sama kuin juutalaisten Jehova ja käyttämällä jotain astronomista vertausta, voimme sanoa, että Apollon vastaa aurinkoa, Dionysos kuuta. Ja Dionysos vastaa Jehovaa sentähden että, niinkuin Madame Blavatsky huomauttaa Salaisessa Opissa Jahve eli Iao oli Siinain Jumala, mutta Vanhassa Testamentissa se esiintyy myös Nissain nimellä, jolla on suoranainen kielellinen yhteys Dionysos-sanalla. Tiedemiehet selittävät, että Dionysos on kokoonpantu sanasta Dio- jumala, latinaksi Deus, sanskritinkielellä Dīaus, ja nysos on sama kuin Nissai eli Sinnai Palestiinassa. Jos jotkut tutkivat näitä taruja ja symboleja, on erittäin kiintoisaa tietää, että Jehovah on sama kuin Dionysos, Apollon on taas tekemisissä aurinkovoimien kanssa. Apollon eli Kosmillinen Kristus aurinkovoimana, ja kuu on kuvaava nimitys Kosmilliselle Kristukselle planeettamaailmassa. Jehovah, Adonai, Vanhan Testamentin Jumala, ei voi olla muu kuin planeettakauden jumala, siis hyvin ihmismäinen, sentähden, että hän on kostava, vihaava jumala, hänellä on ihmismäisiä vikoja korkeimmassa potenssissa. – Tämä ohimennen sanottuna.

Jos nyt käännämme huomiomme itse Kosmillisen Kristuksen vaikutukseen ja työhön, niin kysymme, miten Kosmillinen Kristus suhtautuu maapalloon ja maapallon ihmiskuntaan, miten Kristus-prinsiippi vaikutti täällä muinaisina aikoina? Mehän olemme puhuneet monenlaisista ilmiöistä ihmiskunnan historiassa, mutta emme ole vastanneet kysymykseen, miten Kosmillinen Kristus vaikutti. Ainoastaan silloin kun puhuimme Lemuriasta ja Kosmillisen Kristuksen laskeutumisesta aurinkotasolle, sanottiin, että Kosmillinen Kristus aurinkotasolla

vaikutti, että inhimilliset minät taivaallisesta lepotilastaan saivat käskyn ruumistua tänne, siis manasaputrat eli järjen pojat, mutta emme silloin kiinnittäneet huomiotamme siihen, miten se Kristus-voima vaikutti, mitä Kristus-voima saattoi vaikuttaa aurinkomaailmassa, aurinkotasolla, meidän ihmiskuntaamme nähden. Tämä selviää meille, kun me vielä katselemme, miten he saattoivat kehittyä, t. s. mikä oli heidän kiusauksensa. Tämä on hieman, kuinka sanoisin, skemaattista, teoreettista, emme silloin kiinnitä huomiota historiallisiin kehitysasioihin, sillä todellisuudessa asiat ovat paljon enemmän sotkuisia, mutta kun jotain tahdomme ymmärtää on välttämätöntä, että meillä on teoreettinen, skemaattinen kuva.

Jos nyt katsomme inhimillisiä minuuksia, kun ne eläinkunnasta syntyneinä ruumistuivat ihmiskuntaan tässä manvantarassa, niin heille oli välttämätöntä ensin vahvistua minätietoisuudessa. Minätietoisuus oli ensin hyvin epävarmaa ja hataraa, mutta sen piti kehittyä, ja sitä varten tarvittiin semmoista, sen kannalta apua, että ihmisten huomio kääntyi tähän ulkoiseen maailmaan, heidän järkensä ja ajatuksensa saattoi ainoastaan sillä tavalla kasvaa kehittyä, että ihminen laskeutui aneeseen ja että hänen tajuntansa sai yhä selvemmän kuvan aineellisesta maailmasta, ja sillä tavalla hänen minuutensa tuli voimakkaaksi. Jos katsomme pientä lasta, ei sillä ole selvää minätietoisuutta eikä selvää käsitystä ympäröivästä maailmasta, ei hän tiedä etäisyyksistä, hän ei voi ymmärtää tarttua esineeseen, joka on kaukana, hän ei tiedä, mistä asti ääni tulee, hänen aistimuksensa ovat epäselviä, mutta sitä myöten, kuin ne kehittyvät, varmistuu hänen itsetietoisuutensa, minätietoisuutensa. Tämä lyhyesti kuvaa sitä kehitystä, mikä meillä ihmisillä on ollut. Meille kaikille oli välttämätöntä juuri oppia tuntemaan tätä näkyväistä maailmaa, jotta meidän minätajuntamme vahvistuisi. Mutta mikä on vaarana, jos minätajunta saisi vahvistua rajattomasti?

Siinä on se vaara, että me tulisimme niin ylpeiksi, itsetietoisiksi ja itserakkaiksi ettei sillä olisi rajaa. Siis

Kristuksella on aina ollut tuo tehtävä ihmiskunnan minuuden suhteen, että se vapauttaa omasta rajoittuneisuudestaan, nöyryyttää sitä. Kosmillinen Kristus-voima on se voima, joka nöyryyttää meitä ja vapauttaa meidät omasta itsestämme. Kosmillisen Kristuksen tehtävä on aurinkotasolla aina ollut sama. Me emme voineet saada muuta yhteyttä Kosmillisen Kristuksen kanssa, emme muulla tavalla tulla vihityiksi, kehittyä henkisesti, kuin meidän oma itsemme ensin vahvistui, että se tuli itsetietoiseksi tuossa maailmassa ja siinä loppui kuin itseensä. Tämä oli hyvin toisenlaista kuin tänä päivänä, sillä se ei tapahtunut silloin fyysisessä maailmassa, vaan tuossa paradiisissa ja hyvin harvat ihmiset voivat sitä saavuttaa. Useimmat ihmiset luonnollisesti olivat pakoitetut kulkemaan sisään materiaan ja vahvistamaan omaa itseään, ja siinä oli auttamassa ne olennot, jotka eivät olleet onnistuneet aurinkomanvantarassa, vaan olivat jääneet jäljelle, eivät olleet saavuttaneet täydellisyyttä siellä ja olivat siksi syntyneet ihmisten kesken tänne. Ne olivat omiansa kiusaamaan ihmiskuntaa sillä tavalla, että he vetivät aineelliseen illusioniin. Emme ehdi nyt syventyä siihen, olen siitä ennen puhunut pitemmältä. Oli siis noita asianomaisia kiusaajia, jotka saattoivat opettaa ihmisille tätä välttämätöntä itsetietoisuutta ja siitä johtuvaa itsepäisyyttä ja ylpeyttä, pimeyttä ja tietämättömyyttä, josta Kristus yksin saattoi vapauttaa. Kun sitten Kristus laskeutui planeettatasolle ja me ihmiset olimme Atlantiksella ja Kristus-voimat vaikuttivat astraalitasolla meidän alitajunnassamme, niin mikä oli Kosmillisen Kristuksen työ ja vaikutus, mitä Kosmillinen Kristus silloin toi tähän meidän maapalloomme? Kristus toi silloin ikuisen, puhdistavan tulen astraalimaailmassa. Jokainen meistä joutuu helvettiin, kiirastuleen, kuoleman jälkeen, ja Kosmillinen Kristus on tuonut sen tähän maailmaan, se on hänen voimansa, joka puhdistaa meidät astraali-, tunneruumiimme kaikista himoista ja haluista ja itsekkyydestä. Se on Kosmillisen Kristuksen voima astraalitasolla tässä ihmiskunnassa. Ennenkuin

Kosmillinen Kristus laskeutui astraalimaailmaan, ei ollut horoskooppeja, ei puhdistavaa kiirastulta kuoleman jälkeen, ei moraalista kasvattajaa. Elämä ei ollut moraalisesti kasvattava voima, niinkuin se on ollut Atlantiksen ajoilta saakka. Siitä saakka, kun Kosmillinen Kristus laskeutui planeettamaailmaan.

Jos nyt kysymme, mitä ihmiskunta Atlantiksella tarvitsi, jotta olisimme olleet tilaisuudessa tulemaan osallisiksi Kristuksen puhdistavasta tulesta, niin meidän on vastattava: Meille oli synty välttämätön. Mitenkä me muuten olisimme voineet viisastua? Meillä ei ollut mitään puhdistettavaa, mutta me olisimme eläneet tietämättömyydessä. Meidän oli siltä kannalta langettava syntiin. Me tiedämme, että Lemurialla ja Atlantiksella syntyi meidän keskustamme semmoisia kiusaajia, jotka olivat omiansa vetämään meidät kaikenlaisiin himoihin. Ne olivat niitä ihmisiä, jotka eivät tulleet täydellisiksi, eivät olleet täyttäneet ohjelmaa kuumavantarassa. Niitä nimitetään hyvin usein lusifeerisiksi hengiksi. Lucifer-olennot olivat siis näitä ihmisiä, jotka eivät kuumavantarassa saavuttaneet täydellisyyttä, vaan joiden piti jatkaa kehitystään maan päällä. He eivät syntyneet tänne ihmisen muotoon, heidän ei tarvinnut sitä tehdä, heidän täytyi ainoastaan tulla osallisiksi ihmisten tajunnasta sillä tavalla, että he tulivat jonkinlaisiksi enkeleiksi meille, suojelusenkeleiksi muka, mutta yhtä hyvin voisimme sanoa kiusaajiksi meille. Nämä olennot, joita Mooseksen kirjassa sanotaan paradiisin käärmeiksi, olivat astraalisia olentoja, syntyivät astraalimaailmaan ja kiusasivat ihmisiä sillä tavalla, että menivät ihmisten sisään, heidän alitajuntaansa. Samoin meillä tänä päivänä kuuluu kiusaajan ääni. Ihminen, joka tuntee synnin houkutusta, ei näe mitään olentoa, vaan hän tuntee äänen sisässään. Se ääni, joka kiusaa meitä, on meidän alitajunnassamme oleva karma, mutta alkuaan se oli vieras olento, joka tuli meidän alitajuntaamme ja me tunsimme sen sisässämme kiusaajana kuin käärme, ja se kiusasi meitä sillä tavalla, että veti meitä syntiin ja herätti meissä suurta ylpeyttä. Samalla kun se vetäytyi syntiin, samalla se sanoi: „Mutta sinun

pitää kaikki voittaa, olla itse asiassa askeetti.” Ne eivät itsessään olleet pahoja olentoja, he sekaantuivat kosmillisen Kristuksen käskystä meidän kehityksemme. Heidän piti itse kehittyä, mutta samalla he saattoivat vaikuttaa meihin nostavasti. He olivat kuitenkin tuona äänenä, joka vetää syntiin ja sanoo: „Sinun pitää kaikki voittaa.” Silloin Kosmillinen Kristus on puhdistavana tulena takana, joka ottaa jokaisen sielun omaan kiirastuleensa. Se alkuaan oli astraalitasolla kuolemanjälkeisessä elämässä ja on jatkunut siellä ja on myöskin nyt suurena tekijänä fyysillisessä elämässä. Yhä enemmän alkaa ihmisille selvitä: meidän ei tarvitse kuolla joutuaksemme kiirastuleen, vaan me voimme joutua siihen täällä maan päällä. Se ihminen on onnellinen, joka sanoo itselleen: „Tahdon kulkea puhdistuksen koulua nyt, tahdon olla helvetissä ja kiirastuleessa nyt, että pääsen kaikesta väärästä.” Silloin hän antautuu Kosmillisen Kristuksen syliin nyt jo tässä fyysillisessä elämässä, hän ei odota kuolemaa.

Tällä tavalla me ehkä jonkin verran opimme ymmärtämään, mitä Kosmillisen Kristuksen työ ihmiskunnassa on, ja myöskin ymmärrämme, ettei se voi tähän pysähtyä, ei siihen, että ihmisen minä sen omalla tasolla ainoastaan olisi pelastuksen tarpeessa, vaan, että ihmisminälle oli avautunut pelastuksen mahdollisuus, ei pysähtyä siihen, että ihmisen tunneruumis saattoi muodostua ylemmän minän ilmaukseksi, että eläimellinen minä saattoi puhdistua, ei siihen, että ihmisen minä pelastui ja että hänen eläimellisyytensä puhdistui, vaan sen täytyy jatkua siihen, että jotain tehdään fyysillisen ruumiin hyväksi, että fyysillinen ruumis on pelastettava sillä tavalla, että löydetään se salaisuus, että siitä tehdään ihmisen ikuinen ruumis. Tämä fyysillinen ruumis on peilikuvana ja myöskin voimme sanoa, irvikuva siitä, mitä fyysillisellä ruumiilla on tarkoitettu nim. ikuinen täydellinen ihmismuoto. Kosmillisen Kristuksen työ ei saata pysähtyä aurinkomaailmaan eikä planeettamaailmaan, vaan tulee fyysilliseen maailmaan ja lunastaa tämän fyysillisen ruumiin. Samoin kuin noilla toisilla tasoilla lunastustyö jatkuu, samoin se

alkaa ja jatkuu fyysisessä maailmassa. Se on kuin koulu, joka avautui ensin aurinkomaailmassa, sitten planeettamaailmassa ja nyt fyysisessä ja kestää aikojen loppuun saakka.

* * *